

како първа любя. *М. 30.* Тука ъ моя сестра Тодорка, Болярин-Ивку снаха станала. *Д. 25, 83—84.* Деверъ ъ вели говори: „Найдо ми снахо хъбава! Айде да пливаме по Дънавъ“. *В. 107.* Стана си мете рамните дворе, Емъ двори мете, емъ на слънце вреви: Іой слънце Іой асно слънце! Високо греешь, редомъ гледашь. Дали виде, слънце, моата майка? Моата майка, слънце, и моите брате? Моите брате, слънце, и моите сестре? Моите сестре, слънце и моите снахе? *В. 24.* Тръгнахъ ми сѣ тръгнахъ Пет снахи до пет етърви. *Д. 81, 1—2.* Данините до две золве Китке кичетъ, Дана вреватъ: „Скоро Дано, скоро снахо, Скоро снахо да си дойдешъ, Че ке назѣ тъга падне. *В. 31.* Неборе те сно'о Огненице. *Пс. 11—12 р. 159.* Какъ га гледать седемдесе крале, Сички искать снаха да хми боде, Ела си е углавена за Брахила крале, Що е юнакъ надъ юнаци! *Вс. 64.* Што ти ъ било невяста, То ти ъ мила снашица. *М. 93.* Стгледа го снаха му Снаха му най-мънишка-та.— Моя малка снашице! *Д. 25, 22—23. 30.*

СНѢГОВИТЬ СНѢГОВЪ *пр. снѣжный: Грутка снего'ита. М. 54.*

СНѢГЪ *с. м., съ чл. Снѣгѣтъ, мн. ч. Снѣгове, съ чл. Снѣговѣтъ, снѣгъ. у.м. Снѣжець, снѣжокъ: Снѣгъ удари (2) лѣтось по Петровъ день. М. Сѣла. 43.* На връхъ на старѣ планинѣ Снѣгъ лъскавъ ся бѣлѣ. *Л. Д. 1874 р. 179.* Я идете на стара планина, Донесете ледове, снѣгове. *М. 69.* Та що ми се лелѣе белѣе... Ели ми са тия зѣмни снѣги? *Пс. 12, 115.* Дали ми сѣ соспи снѣги, Ели сѣтъ бѣли лебеде. *М. 19.* Во извор-отъ до две груди—снегови. *М. 437.* На планина до два снега Потъ планина два извора. *М. 246.* Повееале юга темничара, А по него кривца пала'ина, А со ними снега лапаница. *М. 221.* Овой векъ, како снѣкъ. *М. р. 530 (посл.).* Бѣлъ пѣсъ на гѣрамини (снѣгъ). *М. р. 531.* Тръгнахъ да си угивать, Темна ми мъгла припадна, Ситенъ ми снежець завѣля. *Ч. 310.* **ТОПКА (БУЦА) СНѢГЪ—СНѢЖОКЪ,** комокъ снѣгу: Играють, гонять ся, скачють, выбатъ, замѣрватъ ся съ топове снѣгъ (*бросаются снѣжками*) и *пр. дѣтца отъ 8—11 години. Ч. 79.*

СНѢЖЕНЪ *пр. снѣжный.*

СНѢЖОВИЦА *с. ж. в.м. прилаг. отъ снѣгъ: Що ми сѣ бѣлеи, лелѣитъ? Ели ми ъ бѣли шаторъ? Ель ми ъ грутка снежовца?—Да ъ грутка снежовица, Отъ сѣнце ке сконнеше. М. 261.*

СНѢМЪ *м. св. Снѣмамъ м. дл. сниму,—аю: Стефанаки обиколѣ колата, снѣ кокошкитѣ, наппа и яйцата. Зк. 84.* Че нѣма ли за тѣхъ прѣчка? „рече даскальтъ, като си сне цѣклата отъ голѣмий носъ. *Зк. 32.* Царя снѣ шапка-та си и сѣдна на колене. *Л. Д. 1872 р. 202.* Подиръ това снѣхъ си бравитѣ. *Трудъ, 324.* Какво добро в пѣтъ си